

Schola cantorum

50
anys



Publicació de l'Ateneu Musical Schola Cantorum
Entitat fundada l'any 1955 per Don Miguel Arnau
La Vall d'Uixó Abril 2005 Revista 12

Sumari

Actes inaugurals del Cinquantenari

Enguany és l'any de les bodes d'or de l'Schola Cantorum. I hem començat a celebrar-ho com ho requereix l'ocasió. *Pag. 8*

Sarsuela

Ja bem arribat! En aquest article ens presenten els nous projectes per a la nova temporada de l'any del Cinquantenari. *Pag. 18*

Grans obres

West Side Story. Coneixerem un poc millor l'obra escollida com a lliure per al Certamen Provincial. *Pag.20*

Missa Brevis. Aproximació a la missa estrenada pel cor durant la missa commemorativa de les bodes d'or de l'Entitat. *Pag. 23*

Història de la Música

Sistemes musicals: un recorregut històric. Descobrim noves cultures musicals i les raons profundes d'aquesta diversitat. *Pag. 24*

Reportatge

El rei nat, una tradició valleria perduda. Recuperem un document històric que ens parla de costums tradicionals a la Vall en el segle XIX. *Pag. 26*

Personatges

Silvio Rodríguez. *Pag.28*

Parlem amb

Entrevista a Andrés Aguilar, autor de l'obra per bombardí i banda estrenada en el passat Concert de l'Assumpció. *Pag.30*

Altres notícies

Concert de Nadal. Audicions de Nadal de l'Escola de Música. Certamen Provincial. Ball de disfresses.



Dipòsit Legal: CS.250-2000

"Schola Cantorum" és la revista de l'Àrea Musical Schola Cantorum, entitat fundada l'any 1955 per don Miquel Arnau Abad.
www.lascholaecantorum.com

Impressió:

Disseny de portada: Vicent Antoni Ortega

Disseny i maquetació: Ana Pérez

Correcció de textos: Josep Vicent Font

Redacció: Miquel Ortega, Carles Valls, Enrique Salvador, Joan Montón, Josep Font, Vicent Joaquín Lacomba.

Col·laboradors: Pepe Aznar, Mari Carmen Cuadrado, Merve Font.

Agraïments a tots els que desinteressadament han aportat informació i documentació, sense els quals aquesta revista no hagués estat una realitat.

Fe d'errades

A la portada de la revista anterior apareixia, per un error d'impressió, com la número 10 d'Abril de 2004, quan realment es tractava de la número 11 de Desembre de 2004. En la secció de grans obres apareixen en diferents pàgines autors diferents: l'autor de l'article de Wagner és Manolo Roig, qui apareix junt l'encapçalament de l'article.

En portada: 50 anys d'una Dama

Aquesta és una amiga nostra, sovint ens visita. Sempre ens porta dolços somnis, "souvenirs" de fantàstics viatges. Ella és una noia preciosa. La seva fresca pell és fina corxera, els seus cabells obscur pentagrama. El barret és fet de vent i metall i el seu tors de noble fusta. La seva batuta dirigeix els ritmes dels nostres batecs i la seva mirada amaga la clau del nostre cor. De la seva mà seguirem viatjant junts.

Cinquantenari

De miqueta en miqueta, concert a concert, sarsuela a sarsuela, la Schola Cantorum compleix cinquanta anys. Mig segle de vida. Qui ho hauria dit, el mes de març de l'any 1955, quan un grapat d'homes van presentar el Cor Parroquial de l'Església de l'Assumpció! Qui ho hauria dit, al cap de pocs mesos, quan van organitzar una orquestra d'emergència i es van atrevir a muntar la primera sarsuela, *La alegría de la huerta*! I qui ho hauria dit, pocs anys més tard, quan aquells homes van fundar una banda que, desafiant l'oposició impúdica de les autoritats de l'època, va començar una llarguíssima carrera de guardons que, de moment, culmina amb el primer premi en la Secció d'Honor del Certamen Internacional de València! No sabem si aquells fundadors, encapçalats per Miguel Arnau, van arribar a somniar en aquest Cinquantenari, però nosaltres, que tenim la sort de viure'l, sí que podem seguir l'exemple dels nostres predecessors i anunciar a les noves generacions que els cinquanta anys no són el final de res. Al contrari, són el començament d'un nou cicle que, com sempre, té per guia la pau i la cultura per al nostre poble.

Els actes de celebració d'aquest Cinquantenari van començar el passat 5 de març amb una missa solemne a l'església de l'Assumpció. Per recordar els nostres orígens, no hi havia millor manera de començar. Després vam fer el Sopar de Gala, on la presència d'autoritats locals, provincials i autonòmiques va fer evident la consideració que s'ha guanyat la Schola Cantorum, consideració que també es fa palesa en la

composició del Comitè d'Honor del Cinquantenari, format pel president del Govern Espanyol, el president de la Generalitat Valenciana, el president de la Diputació de Castelló, l'alcalde de la Vall d'Uixó, el compositor Bernardo Adam Ferrero i el senyor Pedro Botías. L'alt valor i l'alta representativitat d'aquestes personalitats no deixa dubte sobre els mèrits de la nostra entitat.

Al llarg de l'any aniran succeint-se els actes de celebració. Aquella entitat que va començar sent un Cor Parroquial ha sabut obrir-se a tota la societat i, ampliant la mirada, ha diversificat la seua oferta: Cor Polifònic, Banda d'Iniciació, Banda de l'Escola, Banda Simfònica, Taller de Cant, Quadre Artístic, Taller de Teatre, Escola d'Educands... Tot això seria impossible si no hi haguera la voluntat i l'esforç d'una gran massa social de diferents ideologies però unida per la voluntat de treballar gratuïtament per un bé comú com és la cultura; però tampoc no existiria si els destinataris s'hagueren desentès d'aquestes activitats, i ací és on cal agrair al poble de la Vall, tan amant de la música, i, en general, als pobles veïns, l'afecte amb què han emparat sempre les propostes de la nostra entitat.

En els actes que estem preparant, estem segurs que, com sempre, rebrem la presència i l'estímul de tots els amants de la cultura. És l'únic que necessitem per mostrar a tothom que la Schola Cantorum conserva la mateixa energia i la mateixa vitalitat que el dia en què va nàixer i que està disposada a reforçar els seus fonaments per celebrar, com a mínim, cinquanta anys més.

Banda

Com es tradicional, el dia 18 de desembre vam gaudir del Concert de Nadal amb la participació de les dues bandes de la Schola. En primer lloc va intervindre la banda de l'Escola de Música interpretant el *Minuet del septimi* de Beethoven, Medley boleros, d'Utrera, Michelle de Lennon i McCartney, el pasdoble *Los cabos de Villena* d'A. Ferriz i, per acabar, la nadala Jingle Bells, en arranjament de Frank Bernaets, codirigida pels seus directors Carmelo Giménez i Lluís Sanjaime. Tot seguit, va continuar el concert amb la banda "gran", la banda de l'Ateneu, dirigida per Lluís Sanjaime. Va interpretar el següent programa: *La Vall*, pasdoble de F. Tena i P. Artola; diferents parts de l'òpera *Els mestres cantaires* de Richard Wagner, en concret el *Preludi del tercer acte*, el *vals dels aprenents* i la *Marxa* de les corporacions; després van ser interpretats la fantasia *El Camino Real* d'Alfred Reed i el pasdoble *Doctor Monferrer* de P. Artola.

Abans de continuar amb el programa, es va fer un recés en el



Els homenatjats recullen la placa durant el concert de nadal.

qual es va procedir a homenatjar les figures de Manolo Porcar, Paco Porcar ("els germans d'Anna"), Pepe Peirats i Ramon Segarra, per la seua llarga i incondicional tasca al front del bar de l'Schola.

En una segona part del concert, es va interpretar un recull de fragments del musical *El fantasma de l'òpera* d'Andrew Lloyd Weber, amb la participació en la part cantada dels alumnes de cant de la Schola: M. Isabel Segarra, Mila Orenge, Mercè Aznar, Isabel Alcá'e'izar, Vicent Talamantes, Toni Verchili, José Manuel Mangriñán i Manuel Valero. Com ja és tradicional, l'acte va acabar amb la *Marxa Radetzky* de J. Strauss.

El dia 19 de Desembre, endemà del concert de nadal, es fa fer el mateix programa al Auditori de Castelló. Esta va ser la primera vegada que la banda va actuar en l'Auditori amb molt d'èxit malgrat no haver massa assistència de públic.



Concert a l'Auditori de Castelló.

Certamen

Després de l'alt nivell demostrat per la banda el curs anterior en la seua participació i consecució del primer premi al Certamen Internacional Ciutat de València en la seua Secció d'Honor, la banda vol continuar demostrant aquest nivell amb la participació al Certamen Provincial de la Diputació, dins de la seua secció primera.

El Certamen tindrà lloc el proper 1 de maig. L'obra obligada és *El festí de Baltasar* de S. Giner, d'un llenguatge romàntic i molt melòdic. Com a obra lliure, el nostre director ha escollit

les danses simfòniques de *West Side Story* de L. Bernstein i amb arranjament del propi Lluís Sanjaime, una gran obra que entranya grans dificultats d'interpretació, escrita en un llenguatge molt rítmic i dansant, al qual possiblement no estem acostumats, però de gran resultat sonor, que no deixa indiferent qui l'escolta. Un obra per gaudir-ne tant en la interpretació com en l'escolta.

El concert de Sant Vicent, que se celebrarà el pròxim 10 d'abril, ens servirà de preàmbul i posada a punt d'aquestes obres, ja que serà el programa a interpretar aquesta any.

Escola de Música

El dia 26 de desembre a les 10 de la nit va tindre lloc l'habitual audició de Nadal dels i les alumnes de l'Escola de Música. Es va congreguar una gran quantitat d'espectadors, especialment pares i mares, per a ser testimonis dels importants avenços que van fent els i les alumnes amb els respectius instruments.

Acompanyats pels professors, ens demostraren que tenim el futur de l'entitat més que assegurat per altres cinquanta, cent o els anys que siguen. I segur, pel que hem vist i sentit, que els èxits no faltaran; podem esperar aconseguir grans fruits amb aquesta llavor.



Festa de disfresses

S'ha de començar aquesta notícia donant les gràcies al grup de jòvens de l'entitat que van tindre la idea i la iniciativa de muntar un ball de disfresses, que prompte va comboiar tot el món. Durant molt de temps han estat treballant amb molta il·lusió per dur a terme aquest projecte, que esperem que tinga continuïtat els pròxims anys perquè ha resultat ser un moment inestimable per a la convivència de tota la gent que formem l'entitat en les diferents seccions. Setmanes abans es van organitzar tallers de màscares perquè qui volguera es confeccionara la seua pròpia, ja que era requisit indispensable anar disfressat. La nit de disfresses tindria un fil temàtic: el fantasma de l'òpera. Arribat el dia, es va condicionar el bar perquè semblara el decorat adequat per a l'aparició del fantasma

de l'òpera: teles, llums... fins i tot el piano es convertí en orgue. Per completar la funció, només faltaven els actors, però, com sempre passa en aquesta entitat, d'eixos no en faltaren. Al sopar i a la festa-ball posterior va fer cap tot el món disfressat de mil i una forma diferents: des de moros fins a bruixes, i algun que altre transvestit, que no ha de faltar mai en qualsevol festa de disfresses que es preue. Tots van poder demostrar les seues qualitats cantores en l'escenari amb karaoke que es va preparar per a l'ocasió. I, com no, el ball.

Una extraordinària vetllada en la qual tothom ho va passar d'allò més bé i que haurà de repetir-se en el futur.





Actes inaugurals del Cinquantenari



El passat dissabte dia 5 de març va tindre lloc el primer gran acte de les celebracions que es tenen programades per commemorar el cinquantenari de la fundació de la Schola Cantorum, primer com a cor unit a la parròquia de l'Assumpció i posteriorment ampliada amb la secció de banda, junt a les de sarsuela i teatre. La data escollida no és casual: el dia 19 de març, festivitat de Sant Josep, la Schola començava la seua història aportant la part musical a la missa que es va fer per celebrar tal dia a l'església de l'Assumpció. A més, es troba molt propera a la data en què el nostre estimat don Miguel ens va deixar, el 20 de març del 1992.

I quina millor manera de celebrar-ho que retrobant-nos amb les nostres arrels, celebrant una missa que va tindre lloc a la parròquia que ens va vore nàixer i a la qual estem lligats històricament? Així sota la mirada protectora de la Mare de Déu de l'Assumpció ens vam congreguar per celebrar la missa commemorativa en la qual es portaven al record els anys viscuts, els hòmens i les dones que han format part de la seua història i que ara ja no estan entre nosaltres, amb especial record al nostre fundador: don Miguel Arnau. La missa va ser presidida per l'actual rector de parròquia, mossèn Bernardo Guerrero, junt a mossèn Manuel Monferrer, antic rector que va viure els

primers anys de naixement de la "xiqueta", com ell va anomenar la Schola en la bonica homilia amb què ens va obsequiar, recordant passatges de la història de l'entitat que molts de nosaltres desconeixem. Com en aquella primera missa, el cor, junt a l'orquestra, va tindre un important paper, enaltint la celebració amb la interpretació de la *Missa Brevis* de Joseph Haydn, dirigits per Juan Francisco Ballesteros.



Missa 50 Aniversari

Una volta acabada la part religiosa, ens vam dedicar a afers més terrenals. Amb les millors robes al cos i un millor somriure al rostre, ens disposàrem per al sopar de gala. D'aquesta guisa ens aplegàrem al restaurant Les Moreres per acabar de celebrar l'efemèride com es mereix: amb un bon àpat. Junts a la comunitat fraternal que formen la gran família de la Schola allí reunits, poguérem gaudir de la presència d'una sèrie de personalitats convidades per a l'ocasió, de les quals podem destacar l'assistència d'Immaculada Tomàs, directora gerent de l'Institut Valencià de la Música, en representació del Molt Honorable President de la Generalitat Valenciana, a més de les representacions de la Diputació Provincial, en la persona de Vicent Aparici, i de les autoritats locals, amb la diputada Antònia García, que representava l'alcalde, i altres personalitats locals.

Després de les paraules que ens dirigiren aquestes personalitats, així com les del nostre director, Lluís Sanjaime, i el nostre president, Felip Miralles, fent un repàs pel moment tan significatiu que viu la nostra entitat, recordant el passat i afrontant el futur amb ganes, il·lusió i esperança, va començar el ball amb el qual va finalitzar la intensa jornada.



Avui ens trobem reunits per a celebrar i donar gràcies pel camí que fa cinquanta anys van emprendre un grapat de vellers. Com eixe dia, a l'empar de la Parròquia de la Mare de Déu de l'Assumpció, ens disposem a oferir allò que som a Aquell que ens estima i ens acompanya en totes les circumstàncies de la nostra senda.

Aquesta celebració és una acció de gràcies per tanta gent que ha participat d'eixe camí, per tantes experiències viscudes al voltant d'aquella llavor inicial i per la nostra identitat de xolers, de la qual ens sentim tan orgullosos.

No cal dir, que aquell 19 de març de 1.955 van ser tot aquell grup d'homens els que van fer germinar el que tota la Vall coneix com la Schola; un d'ells va ser l'ànima de tot allò: Don Miguel Arnau. Avui hem d'agrair ser fills d'aquell impuls que ara compleix mig segle. Ell ens va regalar la seua vida per a fer possible que nosaltres ens trobem ací, regal que ens ha de donar força per mirar amb la mateixa il·lusió amb que ell mirava cada assaig, cada missa, cada processó, cada sarsuela, cada concert... Com diu el poeta, el millor recordatori per a Don Miguel és fer-li un dol de llavors i d'esperança.

No podem oblidar que la Schola funciona per tants regals, que dia rere dia, fan a l'entitat tots aquells que ofereixen el seu temps sense esperar res a canvi. Cadascun d'eixos esforços, per xicotets que siguen, ens han dut fins ací. A la llum d'eixa dedicació i la sol·licitud de tanta gent al llarg d'aquests 50 anys, fem nostra la frase de Jesús: "Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pel seus amics".

Celebrem l'Encaristia, que es la commemoració i l'acció de gràcies, pensant en aquell cor inicial, en la gent del present i en la que ens portarà al centenari amb el mateix esplendor en el que sempre ha brillat la Schola.

Cinquanta anys d'èxits

Cor de la Schola Cantorum de la Parròquia de l'Assumpció

- **1958**, 22 de juliol. *Concurs Regional de Cors (València)*
- Modalitat de veus masculines
- 1. Conjunt Syr de l'Antiga Escolania de la Verge, de València
- 2. Schola Cantorum de la Parròquia de l'Assumpció**
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Ecos del Tíria* de Salvador Giner
 - Lliure: *Serenata de quatre galants a una dama* d'Aleksander Borodin
- **Director:** Miguel Arnau
- **1959**, 23 de juliol. *Concurs Regional de Cors (València)*
- Modalitat de veus masculines
- 1.- Coral de Components de l'Antiga Escolania de la Verge, de València
- 2.- Schola Cantorum de la Parròquia de l'Assumpció**
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Somni* d'Edvard Grieg
 - Lliure: *Aclamaciones* del mestre Palau
- **Director:** Miguel Arnau

Banda Simfònica de la Schola Cantorum

- **1965**, 21 de juliol. *Fira de Juliol (València)*
- Segona secció
- 1. Schola Cantorum de la Vall d'Uixó** (40 músics)
- 2. Lira de Xest
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *La Calesera* de F. Alonso López
 - Lliure: *Oberon* (obertura) de Weber
 - Pasdobles: *Moros y Cristianos* de José Serrano
(Primer premi per votació popular)
- **Director:** Miguel Arnau
- **1966**, 21 de juliol. *Fira de Juliol (València)*
- Primera secció
- 1. Schola Cantorum de la Vall d'Uixó** (64 músics)
- 2. Sociedad Musical La Artesana de Catarroja
- 3. Unión Artístico Musical San Francisco de Borja de Gandia
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *La Revoltosa* de Ruperto Chapí

Lliure: *Der Freischütz* ('El caçador furtiu') de Weber

- **Director:** Miguel Arnau
- **1967**, 21 de juliol. *Fira de Juliol (València)*
- Secció especial
- 1. Ateneu Musical Primitiva de Lliria
- 2. Societat Musical Instructiva Santa Cecília de Cullera
- 3. Unió Musical d'Educació i Descans de Benaguasil
- La Schola Cantorum** (85 músics) no obté cap premi.
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *El llac del cignes* de Piotr Txaikovski
 - Lliure: *1812, Obertura solemne* de Piotr Txaikovski
- **Director:** Miguel Arnau
- **1968**, 20 de juliol. *Fira de Juliol (València)*
- Secció especial
- 1. Ateneu Musical Primitiva de Lliria
- 2. Societat Musical Instructiva Santa Cecília de Cullera
- 3. Unió Musical d'Educació i Descans de Benaguasil
- La Schola Cantorum** (88 músics) no obté cap premi.
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Danzas fantásticas* (a-Exaltación; b-Ensueño; c-Orgía) de Joaquín Turina
 - Lliure: *Cyrano de Bergerac* (obertura) de Johann Wagenaar
- **Director:** Miguel Arnau
- **1969**, 15 i 16 de juliol. *Fira de Juliol (València)*.
- Secció especial
- 1. (ex aequo) Ateneu Musical d'Ensenyança Primitiva de Lliria Unió Musical d'Educació i Descans de Benaguasil
- 2. Societat Musical Instructiva Santa Cecília de Cullera
- 3. Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó** (95 músics)
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Dances perses de Kbovanxtcina* (Modest Mússorgski)
 - Lliure: *Boris Godunov* (Modest Mússorgski)
- **Director:** Miguel Arnau
- **1970**, 21 de juliol. *Fira de Juliol (València)*
- Secció especial
- 1. Unió Musical d'Educació i Descans de Benaguasil
- 2. Societat Musical Instructiva Santa Cecília de Cullera
- 3. Sociedad Musical Lira Castellonense de Vilanova de Castelló

La Schola Cantorum (99 músics) no obté cap premi.

- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Leonora III* (obertura) de Ludwig van Beethoven
 - Lliure: *Sigfrid* (fantasia) de Richard Wagner
- **Director:** Miguel Arnau

➤ **1975**, 23 d'agost. *III Certamen Nacional de Bandes de Música Civils (Campo de Criptana)*

- Secció única
 - 1. Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó** (76 músics)
 - Unión Musical Santa Cecilia de Villar del Arzobispo
 - Unió Musical de Tavernes de Valldigna
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *La Revoltosa (preludi)* de Ruperto Chapí
 - Lliure: *1812, Obertura solemne* de Piotr Txaikovski
- **Director:** Miguel Arnau

➤ **1976**, 21 d'agost. *IV Certamen Nacional de Bandes de Música Civils (Campo de Criptana)*

- Secció única
 - Unión Musical Santa Cecilia de Villar del Arzobispo
 - 2. Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó** (82 músics)
 - Societat Protectora Musical d'Antella
 - Unió Musical de Riba-roja del Túria
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Sevilla* (de la *Suite española*) d'Isaac Albéniz
 - Lliure: *Boris Godunov (obertura)* de Modest Mússorgski
 - Pasdoble de presentació: *Puenteareas* de Reveriano Soutullo
- **Director:** Miguel Arnau

➤ **1976**, 26 de setembre. *II Certamen Provincial de Bandes de Música (La Vilavella)*

- Primera secció
 - 1. Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**
 - La Lira de Vila-real
 - Unió Musical Santa Cecília d'Onda
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Egmont* de Ludwig van Beethoven
 - Lliure: *Puenteareas* de Reveriano Soutullo
- **Director:** Miguel Arnau

➤ **1976**, 12 de desembre. *Certamen Regional de Bandes de Música (Monòver)*

- Primera secció
 - Unió Musical de Bétera
 - Unió Musical de Benicàssim
 - Muro d'Alcoi
 - Ex aequo* per a cadascuna de les sis bandes participants:
 - ✓ **Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**
 - ✓ Unió Musical d'Educació i Descans d'Alcoi
 - ✓ Unión Musical Torrevejense de Torrevella
 - ✓ Unió Musical Santa Cecília de la Vilavella
 - ✓ Societat Musical d'Alboraia
 - ✓ Unió Musical El Xúquer de Sumacàrcer
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *La reina mora* de José Serrano
 - Lliure: *1812, Obertura solemne* de Piotr Txaikovski
- **Director:** Miguel Arnau

➤ **1977**, 20 d'agost. *V Certamen Nacional de Bandes de Música Civils (Campo de Criptana)*

- Secció única
 - Centre Artístic Musical de Bétera
 - Societat Musical Lira Carcaixentina
 - 3. Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó** (84 músics)
 - Instructiva Musical La Primitiva d'Alboraig
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Orgía* (3r temps de les *Danzas Fantásticas*) de Joaquín Turina
 - Lliure: *Las golondrinas* de José María Usandizaga
 - Pasdoble de presentació: *Recordando* de José Llàcer
- **Director:** Miguel Arnau

➤ **1977**, 18 de juny. *III Certamen Provincial de Bandes de Música (Benicàssim)*

- Primera secció
 - 1. Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**
 - Centre Instructiu d'Art i Cultura de la Vall d'Uixó
 - Unió Musical Santa Cecília d'Onda
- Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Las golondrinas* de José María Usandizaga
 - Lliure: *Recordando* (pasdoble) de José Llàcer
- **Director:** Miguel Arnau

- **1978**, 17, 18 i 19 de juliol. *Fira de Juliol (València)*
 - Secció especial B
 1. Societat Instructiva Unió Artística Musical de Tavernes de Valldigna
 2. Unió Musical de Torrent
 3. **Ateneu Musical Schola Cantorum** (90 músics)
 - Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Suite del Gran Canyó* (moviments I, III, V) de Ferde Grofé
 - Lliure: *Tannhäuser* (obertura) de Richard Wagner
 - **Director:** Miguel Arnau

- **1978**, 12 de novembre. *IV Certamen Provincial de Bandes de Música (L'Alcora)*
 - Secció especial
 1. **Ateneu Musical Schola Cantorum**
 - Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Marxa burlesca* de Manuel Palau
 - Lliure: *Suite del Gran Canyó* (moviments I, III, V) de Ferde Grofé
 - **Director:** Miguel Arnau

- **1985**, 12 de maig. *VIII Certamen Provincial de Bandes de Música (Borriana)*
 - Primera secció
 1. **Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**
 2. Centre Instructiu d'Art i Cultura de la Vall d'Uixó
 3. Banda Artística Nulense
 - Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Divertimento* de Bernardo Adam Ferrero
 - Lliure: *Tannhäuser* (obertura) de Richard Wagner
 - Pasdoblet: *Maria de Carlet* de Benjamín Esparza
 - **Director:** Miguel Arnau

- **1985**, 27 d'octubre. *VII Certamen de Bandes de la Comunitat Valenciana (Elda)*
 - Primera secció
 1. **Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**
 2. Unión Musical de Dolores
 3. Unió Musical d'Aldaia
 - Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Rapsòdia de Pasqua* d'Eduardo López

- Chavarri - Mas Quiles
 - Lliure: *Tannhäuser* (obertura) de Richard Wagner
 - **Director:** Miguel Arnau

- **1986**, 17 de juliol. *I Centenari del Certamen Internacional de Bandes de Música "Ciutat de València"*
 - Secció especial B
 1. Real Harmonie de Thorn, Holanda (Menció d'Honor)
 - Societat Musical L'Artística Manisense
Banda Simfònica Lira Carcaixentina
Unió Musical de Torrent
 - 2. Societat Banda Unió Musical d'Alberic
Societat L'Entusiasta de Benifairó de Valldigna
Centre Instructiu Musical de Mislata
 - Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó** (105 músics)
 - 3. Sociedad Cultural Musical de Miraflores de los Ángeles (Màlaga)
 - Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Iridiscències simfòniques* d'Amando Blanquer
 - Lliure: *Tannhäuser* (obertura) de Richard Wagner
 - **Director:** Miguel Arnau

- **1995**, 23 d'abril. *XLVII Certamen de Bandes "Ciutat de Cullera"*
 - Secció única
 1. Centro Instructivo Musical de Benimaclet
 2. **Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**
 3. Centre Artístic Cultural Verge de la Pau d'Agost
 - Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Semiotècnia* (suite simfònica) de Rafael Talens
 - Lliure: *Sinfonia núm. 12* (3 i 4 temps) de Dimitri Xostakòvitx
 - **Director:** Francesc Xavier Piquer

- **1995**, 30 d'abril. *XVIII Certamen Provincial de Bandes de Música (Vilafranca)*
 - Primera secció
 1. **Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**
 - Obres interpretades per la Schola:
 - Obligada: *Serenata* (fantasia) de J.M. Molina

Milla

- Lliure: *Sinfonia núm. 12* (3 i 4 temps) de Dimitri Xostakòvitx
- **Director:** Francesc Xavier Piquer
- **1995**, 1 de juliol. *V Certamen Nacional de Bandes de Música "Villa de Leganés"*
- Secció especial
 1. La Primitiva Setabense de Xàtiva
 2. Banda Municipal de Música d'Alcázar de San Juan (Ciudad Real)
 3. **Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**
 - Obres interpretades per la Schola:

Obligada: *Estampas de Leganés* (suite) de Francisco Grau Vergara

Lliure: *L'ocell de foc* (suite) d'Igor Stravinsky
 - **Director:** Francesc Xavier Piquer
- **1995**, 22 d'octubre. *XVII Certamen de Bandes de Música de la Comunitat Valenciana (Xest)*
- Primera secció
 1. Societat Unió Musical de Carlet
 2. Unió Musical de Muro
 3. **Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**
 - Obres interpretades per la Schola:

Obligada: *Celebration* de Philip Sparke

Lliure: *Sinfonia núm. 12 "L'any 1917"*, opus 112 de Dimitri Xostakòvitx
 - **Director:** Francesc Xavier Piquer
- **1997**, 6 de juliol. *Certamen Internacional de Bandes de Música "Ciutat de València"*
- Primera secció

1r premi: Pecsí Vasutas Koncert Fúvoszenekara d'Hongria (Menció d'Honor)

Societat Unión Musical Artística de Sax

Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó (90 músics)

2n premi: Societat Unió Artística Musical d'Ontinyent
 - Obres interpretades per la Schola:

Obligada: *Tres piezas (Torre Bermeja, Mallorca i Triana)* d'Isaac Albéniz

Lliure: *Belkis, la reina de Saba* d'Ottorini

Respighi
 - **Director:** Llorenç Mendoza
- **1998**, 14 de novembre. *VIII Certamen Nacional de Bandes de Música "Ciudad de Murcia"*
- Primera secció
 1. **Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**

Societat Artística Musical de Picassent
 - Obres interpretades per la Schola:

Obligada: *Salon Mexico* d'Aaron Copland

Lliure: *Belkis, la reina de Saba* d'Ottorino Respighi
 - **Director:** Llorenç Mendoza
- **2002**, 28 d'abril. *XXV Certamen Provincial de Bandes de Música (Castelló)*
- Primera secció
 1. **Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**
 2. Sociedad Musical de Sogorb
 - Obres interpretades per la Schola:

Obligada: *Preludi per a un aniversari* de Salvador Sebastià

Lliure: *Wait of the world* de Stephen Melillo
 - **Director:** Víctor Alapont
- **2002**, 20 d'octubre. *XXIV Certamen de Bandes de Música de la Comunitat Valenciana (Xest)*
- Primera secció
 1. Unión Musical d'Almoradí
 2. **Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**
 3. Agrupació Artística Musical de Tavernes Blanques
 - Obres interpretades per la Schola:

Obligada: *Danças gulanesas* de Rogelio Groba

Lliure: *Wait of the world* de Stephen Melillo
 - **Director:** Víctor Alapont
- **2004**, 10 de juliol. *CXVIII Certamen Internacional de Bandes de Música "Ciutat de València"*
- Secció d'Honor

Primer premi: Santa Cecília de Cullera (Menció d'Honor)

Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixó (129 músics)
 - Obres interpretades per la Schola:

Obligada: *Epopeies Valencianes* de José Susi

Lliure: *Terra Mítica* de Bernardo Adam Ferrero
 - **Director:** Lluís Sanjaime

Un recorregut en imatges pels cinquanta anys



Foto de Santa Cecília de l'any 1972. Malgrat l'interès de don Miguel per formar una base sòlida de joves, en aquella època la Banda de l'Escola (o Banda Juvenil) no tenia una formació estable com ara. (Foto d'Úrsula Arnau)



La Schola Cantorum va començar sent un Cor Masculí. La primera foto correspon a la seua participació al Concurs de Cors celebrat als Vivers de València, el 1959, on va guanyar el segon premi. La segona foto és una actuació de l'any 1960. (Fotos d'Úrsula Arnau i Vicente J. Lacomba respectivament)

Un assaig al Pinet, al juliol de l'any 1965. Les autoritats locals no permetien que la banda tocara a l'aire lliure dins el terme de la Vall d'Uixó. L'any de provocar desànim, la injustícia de la prohibició encara va estimular més els partidaris de la Schola, que van fer els assajos en aquesta finca, al camí de la Ratlla, en terme de Nules. (Fotos d'Úrsula Arnau)

de la Schola Cantorum



A més de la música, una de les constants de la vida de Miguel Arnau va ser la religiositat i, dins d'aquesta, l'ajuda als necessitats. L'any 1962, quan el barri Toledo era una de les zones més deprimides de la Vall, la Schola Cantorum hi va fundar un centre social que pretenia, a més de donar ajudes materials, oferir alternatives culturals als joves. A la foto, Miguel Arnau parla als assistents a l'acte d'inauguració, celebrat el dia de Sant Josep. (Foto d'Úrsula Arnau)



Una imatge de la inauguració de l'Hogar Parroquial, l'any 1968, en la seu actual. (Foto d'Úrsula Arnau)



Tres imatges de la Tuna Parroquial Schola Cantorum. Presentada en públic l'any 1961, la rondalla és l'única secció de l'entitat que no ha superat el pas del temps. Va començar sent masculina, però les xiques s'hi van incorporar prompte. (Les dues primeres fotos són d'Úrsula Arnau; la tercera, de Vicente Marco)



Al poc de temps d'haver començat el Cor Mascull, es va formar una orquestra, amb músics prominents sobretot de la Filharmònica (la Música de Rambla). Aquesta orquestra primer acompanyava el Cor i després les sarsueles. En l'actuació que veiem a la foto, el director é Joaquín Aragonés Rambla, Ximo Rebuig, mentre que Miguel Arnau toca el violí. (Foto d'Ana i Joaquina Aragonés)



La banda de la Schola Cantorum es va presentar en públic el 24 de novembre de 1963, en la celebració de la festa de Santa Cecília. La foto pertany a aquella actuació. (Foto d'Úrsula Arnau)



Podria ser la foto més antiga de l'entitat, presa el mateix dia 19 de març de 1955. (Foto de Mari Sari Falco)



Durant uns anys la Schola Cantorum va celebrar el Nadal amb la representació d'Una estrella en el portal (coneguda popularment com El Betlem), obra de Pérez Solanas i Martínez Coll. A l'obra, que tenia, com una sarsuela, part dialogada i part musical, se li van afegir altres elements que feien les delícies del públic, especialment fragments filmats que es projectaven a l'escenari. (Foto de Núria Beltran)



La alegría de la buerta és la primera sarsuela que va representar la Schola Cantorum, l'any 1956. La imatge pertany a aquell primer muntatge. (Foto de Rosita Nebot)



Una representació de La rosa del azafrán de l'any 1962. Aquesta sarsuela va ser una de les més representades per la Schola. (Foto de Núria Beltran)



La banda a Algimia, el 21 d'octubre de 1967. Quin contrast aquesta formació (director i 15 músics) amb les actuals. (Foto d'Úsula Arnau)



En la processó del Crist de l'any 1967, per esquivar els entrebancs de les autoritats locals, la banda va eixir desfilant des de dins de l'església de l'Assumpció. Les autoritats, que no volien que la Schola tocara, no es van atrevir a llançar la policia contra la processó. (Foto de Vicente Marco)

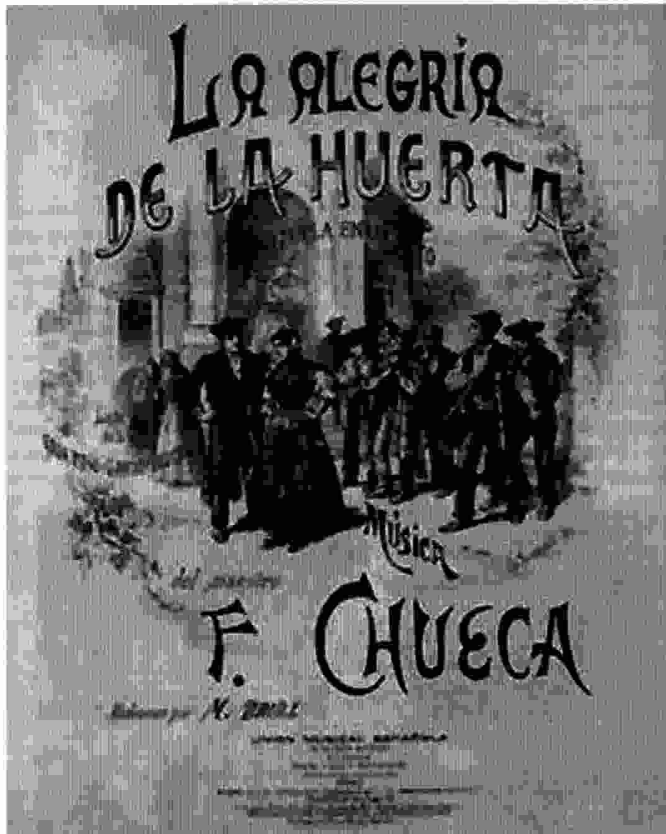


Comparem aquesta foto, corresponent a la processó del Cor de Jesús del 1968, amb la segona, de Sant Vicent del 2001.



Tothom coincideix que la millor estampa de la banda desfilant és quan va pel carrer Nou. És un carrer llarg, ample i la formació de cinc columnes és perfecta. En la processó de Sant Vicent, la imatge encara és més bonica perquè la banda és molt nombrosa i els músics vesteixen l'uniforme complet. (Fotos de Vicente Marco i Vicente J. Lacomba respectivament)

Ja hem arribat!



Ja hem arribat als 50 anys!, una edat madura, un temps suficient com per haver sigut foguejats pel transcórrer de la vida. Un moment per fer recompte d'allò que ens ha portat fins on estem i també fer un record a tantes persones que han dedicat part de la seua vida a construir un lloc com aquest, un espai de tolerància, amiatat, cultura, formació, de fe en l'ésser humà. Un punt de trobada dels valors positius que fan la convivència agradable i enriquidora, aportant-nos riquesa a les nostres vides, enfront d'una societat molt competitiva i vertiginosa on no hi ha escrúpols a promoure guerres, especulació econòmica, potenciant la misèria dels més dèbils.

El dia 5 de març, en el transcurs de la missa aniversari, vaig tindre una sensació que no era la primera vegada que notava: l'energia i la presència, d'alguna manera, de molta gent que t'espenteja, que t'empara i et fa sentir confortat i amb ganes de continuar endavant, malgrat les dificultats i l'esforç. I endavant anem.

Com ja sabeu —i si no ho sabeu us ho contaré jo—, estem treballant per muntar la sarsuela *La alegría de la huerta* de Chueca.



Aquesta sarsuela és molt significativa en aquesta entitat, ja que va ser la primera que es va fer, l'any 1956, quan es va decidir fundar aquesta secció dins de la societat. També ha sigut la primera que es va fer després de la mort de D. Miguel, en la segona etapa, l'any 1996. En aquesta ocasió, serà la primera en el 50 aniversari.

També volem posar en escena *El asombro de Damasco*, i fer un acte d'homenatge a tots els que han tingut a vore d'una manera o una altra amb els 50 anys de sarsuela en aquesta societat.

Però jo volguera centrar-me en *La alegría de la huerta*, ja que volem fer-la al maig i ja hi estem treballant. Aquesta sarsuela és de les denominades del "genero chico", ja que només té un acte. L'obra ens transporta al 1900, a l'horta murciana, ens posa en contacte amb uns personatges senzills, que tenen de primer objectiu ser feliços amb un tros de terra per treballar-la, unes tradicions que complir i una persona per estimar-la i que aquesta estima siga corresposta.





Però, com sabeu, de vegades donem per enteses coses que no ho estan i això pot complicar les relacions dels que s'estimen i no s'atreveixen a dir-s'ho.

Alegrías és un hortolà ingenu, confiat, enamorat de Carola des de la infantesa. Carola també està enamorada d'Alegrías. El problema és que ella espera que Alegrías li declare el seu amor, però ell és tan tímid que no pot i dona per suposat que no cal fer-ho.

Juan Francisco, fill de l'alcalde, demana matrimoni a Carola i ella accepta, creient que Alegrías no la vol, perquè no li ho demana.

El tío Piporro, de caràcter conciliador i una miqueta amant del vi de bóta, no vol saber res de les dones per causa d'una mala experiència de joventut. Parla amb Alegrías perquè es decidisca a dir-li a Carlota que la vol, però la tímida del xicot pot més que el seu desig i no li vol dir res. Per a ell està tot clar des que eren xicotets, s'estimen i això és suficient. Troncho, amb un caràcter viu i desenfadat i, com el tío Piporro, amant del vi de bóta, és amic d'Alegrías. Intercedeix per ell davant de Carola, però ella continua endavant amb la boda, ja que Alegrías encara no li diu res.



Existeix una altra història paral·lela que protagonitzen Troncho i don Heriberto Compasillo, director de la banda de música on Troncho toca el clarinet. Don Heriberto és un personatge arrogant, petulant, pedant, ambiciós, etc., que només busca el favor de Juan Francisco perquè el seu pare (l'alcalde) el recomane en la direcció d'una banda de música a Madrid. Troncho no pot ni vore'l, perquè pensa que és el culpable de la decisió de Carlota. Tot això produeix situacions còmiques. En resum, es tracta d'una història d'amor, reforçada per situacions humorístiques. A parer dels crítics, és un llibret ingenu i senzill, dels senyors Enrique García Álvarez i Antonio Paso, que va donar al mestre Chueca l'oportunitat de compondre una esplèndida partitura en solitari, amb color mediterrani. Per una altra banda, és una de les poques sarsueles compostes per ell en què l'acció no transcorre a Madrid.



L'estudi escenogràfic i d'ambientació ja està quasi acabat, vos presente unes fotografies antigues (any 1900) de l'horta de Múrcia i els seus habitants, així com el cartell del dia de l'estrena, que va ser en Madrid, al teatre Eslava, el 20 de gener de 1900. Espere que vingueu a vore-la al maig i que disfruteu tant com jo muntant-la.

West Side Story (Leonard BERNSTEIN)



Si ens preguntaren el nom d'alguna gran obra del s. XX, en podríem anomenar un bon grapat però, sense cap dubte, no ens podríem oblidar del *West Side Story* del famós compositor, pianista i director d'orquestra nord-americà Leonard Bernstein (1918-1990).

En primer lloc farem un poc d'història.

West Side Story és produïda originalment per al teatre el 1957. La música l'encarreguen a L. Bernstein, el qual ja tenia experiència en el camp dels musicals (*On the Town*, *Candide* i *Fancy Free*) i era gran coneixedor de la música popular al seu país. Les lletres de les cançons van ser elaborades per Stephen Sondheim, que posteriorment aconseguirà també molta fama en el terreny dels musicals. L'any 1961 es duu aquesta obra a la gran pantalla i obté, ni més ni menys, 10 Oscar (millor pel·lícula, director, actor secundari, actriu secundària, fotografia, direcció artística, banda sonora, adaptació musical, muntatge i vestuari). Quasi res! Cal dir que Bernstein va haver d'arranjar la seua composició i adaptar-la a les exigències del guió (és un del discapacs que tenen els compositors de bandes sonores). A més, hagué d'afegir parts addicionals per a escenes del film que eren prou més llargues que en la versió teatral, com, per exemple, el pròleg. El planter instrumental també es va modificar i va passar de 25 a 70 músics. No ens podem oblidar de dos músics que ajudaren el nostre compositor a portar a terme la seua labor. Ens referim a Sid Ramin i Irwin Kostal, que col·laboraren en la instrumentació de les partitures. Per últim, cal dir que Bernstein va escriure també les Danses Simfòniques del "*West Side Story*" que és com una suite (conjunt de danses) i reflecteix el més important del musical.

Bé, ara hem de conèixer un poc l'argument d'aquesta obra.

Bàsicament podríem dir que és una versió moderna de l'obra *Romeo i Julieta* del dramaturg anglès Shakespeare. En aquest cas, l'acció es desenvolupa en el West Side de la ciutat de Nova York als anys 50, on es disputen l'hegemonia dues bandes de carrer, una d'origen anglès, els Jets, i una altra d'origen portoriqueny, els Sharks, les quals es barallen al ritme de la música de Bernstein. Al marge de totes aquestes disputes, sorgirà una preciosa història d'amor entre una xica dels Sharks, Maria, i un xic dels Jets, Tony.

Si entrem en més detalls, veiem que la pel·lícula comença amb la presentació de les dues bandes que es persegueixen i es barallen fins que la policia aconsegueix calmar la situació. Riff, capità dels Jets va a visitar Tony (anterior líder del grup i que ha abandonat la banda per dur una vida normal i en l'actualitat treballa al bar de Doc) per convèncer-lo que s'afegisca a la gran



baralla final. Al final accepta. Hi haurà un ball on cal acordar les condicions per a aquesta lluita i allí és on sorgirà l'amor entre Maria i Tony. Aquests dos personatges seran conscients de la clandestinitat del seu amor i Maria vol que Tony sufoque els ànims dels xics i ature l'enfrontament per evitar mals irreversibles. Així és que el nostre protagonista intenta conciliar els dos grups, però Bernardo (capità dels Sharks i germà de Maria) mata Riff i Tony se'n venja matant Bernardo. Maria s'assabenta de la situació i es disgusta molt pels fets ocorreguts. Tony va a buscar-la per contar-li el que ha passat i els dos decideixen escapar de l'onada de violència que amenaça qualsevol promesa comuna de felicitat i planegen la fugida. Els ànims de les dues bandes comencen a escalfar-se i es respira venjança. Maria confessa a Anita (promesa de Bernardo) el seu amor prohibit i li prega que avise Tony de la situació. Anita, malgrat el seu profund dolor per la notícia, accepta i va a buscar Tony al bar de Doc (lloc de reunions dels Jets). Allí és tractada molt malament pels joves presents i, en reacció d'ira, es conta una mentida: Maria ha sigut assassinada per Chino (un membre dels Sharks). Tony ho sent tot i, encès d'odi, vol venjança. Va en busca de Chino, el qual li pega un tir i mata Tony. Apareix Maria i abraça contra el seu pit el cadàver del seu estimat, que ja dorm per sempre. És en eixe instant quan les bandes comprenen avergonyides la inutilitat de les seues disputes.

Aquesta pel·lícula, a banda de la trama argumental que té, ens mostra alguns dels estereotips de la gent jove d'aquesta època. Podem veure, per exemple, com els portoriquenys, que havien emigrat als EUA buscant un mode de vida diferent ("American way of life") del que tenien al seu país, eren discriminats per part de la societat i se'ls considerava "invasors" que s'havien d'expulsar del barri. Per una altra banda, també se'ns reflecteix la rebel·lia dels adolescents que pensaven que els problemes s'arreglaven amb punyades, gavinetades i tirs.

I, per descomptat, no hem d'obviar la música del genial compositor, que sap reflectir a la perfecció la combinació de la música clàssica contemporània, la llatina, la folklòrica americana i el jazz, estils que apareixeran en els diversos números musicals al llarg del film i on el ritme és l'ingredient principal.

El pròxim 1 de maig la nostra Banda anirà al Certamen Provincial de Bandes i durem com a obra lliure una transcripció feta pel nostre director Luis Sanjaime Messeguer de les Danses Simfòniques del "West Side Story". A continuació faré un xicotet comentari sobre les diverses parts d'aquesta obra, inspirada, com hem dir abans, en el musical West Side Story de Bernstein.

1. "Prologue": aquest fragment ens vol retratar distintes panoràmiques de la ciutat de Nova York, fins que arribem al barri de l'Oest, a un pati on se'ns presenten les dues bandes (primer els Jets i després els Sharks). Comencen les primeres provocacions i baralles amb moviments molt rítmics i d'una complexitat considerable.



2. "Somewhere": és la cançó d'amor final quan Tony està en els braços de Maria, després que Chino l'ha ferit mortalment. Té un caràcter molt trist i nostàlgic, millor dit, és com un comiat entre els dos personatges.

3. "Scherzo": és el ball elegant que fan el Jets al gimnàs incloent els seus característics xisclets de provocació. Al final es crea un període de transició que mostra la tensió acumulada pels Sharks, que esclatarà en el següent moviment.

4. "Mambo": el portoriquenys també faran un ball, però en aquest cas és més vistós, desenfrenat i espectacular, mostrant tota l'exuberància llatina que tenen.

5. "Cha-Cha": és una escena en què Maria està ballant molt subtilment aquesta música, com si es tractara d'una capseta de música. A més, està basada en les fórmules rítmiques que caracteritzen aquesta dansa del Cha-Cha.



6. "Meeting Scene": és quan els dos enamorats es veuen d'amagat. Aquest breu fragment està basat en el motiu de la cançó Maria de la pel·lícula i la música que se'ns presenta és molt tranquil·la i dolça, encara que al final té un altre període de transició que ens deixa entreveure que ve una part més inquietant.

7. "Cool", Fugue: després d'ocórrer les morts de Riff i Bernardo, els Jets planegen mantindre el cap fred, com si no haguera passat res. A més, volen protegir Tony de la venjança de Chino, que el busca amb una pistola. Com podem observar, és una música molt misteriosa i inquietant que reflecteix una escena de tensió.

8. "Rumble": és un dels fragments més importants del film i reflecteix la lluita final entre Riff i Bernardo i, després, entre Bernardo i Tony. La música és vibrant i explica el xoc entre les navalles, les incidències de les lluites i les morts que hi hauran.

9. "Finale": mostra la desolació dels personatges després dels fets que han ocorregut. És com una reflexió que se'ns fa de les conseqüències que ha tingut tota aquesta història. Com a anècdota podríem comentar que el final del nostre arranament és distint al de l'obra original. Aquesta decisió, segons ens contava Luis, la va prendre veient que l'obra necessitava un final més "de certamen", és a dir, que per si mateix arranque els aplaudiments del públic. Amb el de Bernstein no s'aconseguia l'efecte desitjat, ja que té un desenllaç que fa que la música es perdi. Segons ens deia, Bernstein li va donar la seua aprovació i a més el va felicitar pel bon treball que havia fet en el seu arranament.

En el món bandístic, la música de Bernstein és prou freqüent.



Les obres més interpretades són la selecció del West Side Story i de les Danses Simfòniques, l'obertura Candide i l'obra On The Town (cal dir que totes aquestes obres les tenim al nostre arxiu i fins i tot algunes d'elles les hem interpretades fa uns quants anys). L'obra interpretarem nosaltres al certamen és menys habitual, ja que té una gran complexitat que fa que el seu muntatge es justifique només amb la participació en algun certamen, com és ara el nostre cas.

Estimats lectors, com sempre recomane en els meus articles de "grans obres", només us queda escoltar aquesta preciosa obra mestra i gaudir amb totes aquestes històries que hem contat. Estic ben convençut que ningú no es quedarà indiferent després de la seua audició.



Missa brevis



Les *Missae Brevis* no eren ben vistes per les autoritats eclesiàstiques austríaques. Havien estat ideades amb la sana intenció d'evitar la congelació de la feligressia durant la rigorosa època de l'Advent. Per tal de retallar la durada de la celebració, els compositors escrivien simultàniament diferents clàusules al Glòria i el Credo. Així, per exemple, en el cas del Glòria, mentre la part del soprano canta el "Gratias agimus", l'alt recita el "Domine Fili", el tenor el "Domine Deus" i el baix s'encarrega de l'"Et in terra pax hominibus". Però evidentment la claredat del text se'n ressentia i això s'oposava al principi dictat pel Concili de Trent, que demanava els músics no distraure l'oida dels creients amb artificis que pertorbaren el missatge litúrgic. Però, si el que incomplia la norma era membre de la família Esterházy, les coses eren ben diferents.

Els Esterházy pertanyien a una de les famílies més puixants de l'Imperi Austrohongarès. Tenien el privilegi d'encunyar moneda, administrar justícia i defensar-se amb un exèrcit propi. Retirat de la diplomàcia i cansat de la capital, el príncep Paul Anton Esterházy decidí construir un palau enmig d'enlloc que rivalitzara amb l'esplendorós Versalles del rei Sol. Però el seu mestre de capella, Gregorius Werner, envellia i el seu estil

antiquat no el satisfecia. Així que, quan descobrí les simfonies de Haydn en un concert privat organitzat pel comte Karl Joseph Franz Morzin en prengué bona nota i només assabentar-se dels problemes econòmics de Morzin, oferí al jove compositor el càrrec d'assistent de Werner.

Haydn signà el "contracte de la seua vida" amb els Esterházy l'any 1761. Llegit amb els nostres ulls, resulta un document gairebé intolerable. Haydn era un oficial de la cort, és a dir, un criat que portava l'uniforme oficial de la casa i que se sotmetia a les ordres i desitjos del príncep. Treballava tot el dia, assajant amb l'orquestra o bé component, havia de tenir una actitud distant amb els seus músics i, per poder anar a la ciutat, havia de sol·licitar l'autorització pertinent i al·legar raons de pes. A les seues cartes, però, Haydn es mostra prou satisfet del seu salari i per la mentalitat oberta del príncep, que permet a l'artista experimentar amb l'orquestra i "ser creatiu a la força". A tot açò hem d'afegir que el seu matrimoni, del qual no tingué descendència, era un fracàs. Acceptà la mà de la filla major del seu perruquer, agraït per l'ajuda que aquest li dispensà en els anys difícils i després que una altra filla, Josepha, de la qual sí que estava enamorat, s'ordenara monja.

«Kleine Orgelsolomesse»

La Missa Brevis Sancti Joannis de Deo fou estrenada en la dècada de 1770 a la capella dels Germans de la Gràcia (Brothers of Mercy) situada a Eisenstadt, molt a prop de la residència d'hivern del príncep Esterházy, per al qual Joseph Haydn treballà quasi trenta anys. Possiblement fou composta per celebrar la inauguració d'un hospital creat per aquest orde religiós —del qual Sant Joan de Déu és el patró—, sota el patrocini del tot poderós aristòcrata.

Haydn devia conèixer perfectament aquesta capella d'estil rococó. Les seues reduïdes dimensions condicionaren el nombre de músics —dos violins, baix continu i orgue— i l'encís de l'orgue inspiraren l'original solo del Benedictus, que el mateix compositor interpretà l'estrena, i que donà a la peça el sobrenom de Missa del Petit Solo d'Orgue (Kleine Orgelsolomesse).

Aquest dibuix de George Dance era, en l'opinió del propi Haydn, el seu millor retrat. En coneixem els trets físics gràcies a les descripcions dels biògrafs que el conegueren personalment i també per nombrosos quadres i escultures. "La seua mirada —escriu Dies— era eloqüent, molt intensa però també moderada, amable, atractiva". Cridava l'atenció la forma de bec de falcó del seu nas i la desproporció del seu cos, amb cames massa curtes.



Joseph Haydn

Sistemes musicals: un recorregut històric



Anem a detindre'ns de nou en el recorregut que fem al llarg del que ha estat la història de la música occidental, per abordar un aspecte que la majoria de nosaltres considerem quasi natural i inamovible com és l'afinació i les notes que componen el nostre sistema musical. Però ni les notes que coneixem han estat sempre presents en la música que s'ha fet al llarg de la història ni l'escala que es formen i que empren hui en dia han existit sempre. De fet, hi ha grans diferències entre els sistemes musicals d'altres cultures, i fins i tot dins de la nostra cultura europea s'han produït una sèrie de canvis importants al llarg del temps, en els diferents models socials que han existit: hi ha estudiosos que arriben a afirmar que el sistema musical és reflex del sistema social; i no els falten raons per pensar-ho. A més a més, aquesta diferent concepció del sistema que hem après amb l'educació musical que ens proporciona la nostra cultura és el que fa que una música basada en un sistema d'afinació diferent ens soni estranya i desafinada per a les nostres orelles.

Per a poder entendre tot açò de l'afinació i els sistemes musicals,

haurem de parlar de física, comprendre el funcionament del so i les ones sonores, el sistema físic – harmònic. Però tranquils, que no entrarem en profunditat en l'estudi de l'acústica. Si recordeu, alguns números enrere, en aquesta secció ja vam parlar del fenomen físic – harmònic al parlar de Grècia i les teories de Pitàgores. S'atribueix a Pitàgores la formulació de les primeres lleis d'aquest fenomen acústic. No vos avoriré amb proporcions numèriques, que ja vaig dir en aquell moment. Però sí que vos parlaré sobre això del fenomen físic – harmònic: consisteix en una sèrie de sons, coneguts amb el nom d'harmònics, que sonen al mateix temps que toquem una nota. És a dir: quan toquem un do, aquest no se sent sol, sinó que es senten molt més fluixet altres sons, els harmònics que l'acompanyen. En el quadre podeu veure els harmònics de do fins al seu harmònic número 16.



Els harmònics, com més baix és el lloc que ocupen en la sèrie, millor els podem percebre. Molts de vosaltres podeu estar pensant que vos prenc el pèl o que és molt difícil arribar a sentir més enllà de la nota principal, anomenada fonamental. Vos proposaré un parell d'experiments molt simples per a aquells que tingueu instruments de corda (violins, guitarres, pianos...) Amb el que més clarament se sent és amb el piano, però amb la resta també ho podem fer: és tracta de fer sonar la nota que vulgueu (és millor una corda a l'aire) ben fort; al mateix temps, poseu la posició de la octava d'aquest so (en la guitarra el més fàcil és fer sonar la sisena corda i veure com respon la primera corda, principalment, i la resta). Una volta feta sonar la nota, apaguem el so d'eixa corda que hem fet sonar i deixem la resta lliures (amb el piano simplement es manté la tecla de l'octava polsada i és suficient). Observarem com la corda que no hem fet sonar sona dèbilment, i fins i tot alguna de les altres cordes. Això són els harmònics. I depenent dels harmònics que l'instrument produeix resulta un timbre distint: per això no sona igual un fagot que un clarinet o que una trompeta.

Bé, ja sabem què és un harmònic, però per a què ens val saber-ho, vos preguntareu. Mireu, les relacions que naixen entre els harmònics i el fonamental són els intervals que es poden fer servir per fer música i, per tant, crear els sistemes i les escales

El Reynat Costumbres del pueblo de Vall de Uxó

En el pueblo de Vall de Uxó, siempre conocido por "La Vall", existía una costumbre que se practicaba en ambas parroquias con absoluta independencia una de otra, cuyo fin era recaudar fondos para el sostenimiento de los gastos de las obras de fábrica y culto en ambas iglesias.

Todos los años el 25 de Noviembre se formaba una especie de ronda de cantadores acompañados de tambor (casi siempre destemplado) que al anochecer y por turno de barrios iban de casa en casa recogiendo la limosna y a cambio de ella cantando coplas con estribillo a los dueños de las casas y sus hijos. En casas de alguna significación y en las de los pastores cantaban coplas alusivas al nacimiento de Jesús y a esto le llamaban Pastorela.

Día tras día iban recorriendo la zona diaria, hasta que llegaba la noche buena y provistos de grandes cestas recogían de cada casa tortas, pasteles y otros objetos que eran para distribuirse entre los cantadores, pues la limosna en dinero la recogía un encargado de la Iglesia de la parroquia que siempre iba adelantándose a los cantadores del reynat.

El procedimiento era el siguiente: si había hijos pequeños en



El mestre Joaquín Rambla i la neta, Amparo García Rambla, passejant per Castelló poc després d'acabada la guerra.

la casa suplicaban a los cantadores que les cantaran y al pedirles el nombre entrelazaban los nombres de los dueños con el de sus hijos, haciendo varias combinaciones para buscar el consonante. Así, por ejemplo:

*Yo li cante al tio Sento, (al amo de casa)
yo li cante desde así,
li cante pa Visantet, (el hijo)
te cara de serafi.
Yo li cante al tio Sento,
se lo digo muy formal.
Tambe li tinc de cantar
pa Chimet y Tereseta,
pa sa mare y a Pascual,
que una coca m'os darà
pera el dia de nadal.*

— El Reynat —
Costumbres del pueblo de Vall de Uxó

En el pueblo de Vall de Uxó, siempre conocido por La Vall, existía una costumbre que se practicaba en ambas parroquias con absoluta independencia una de otra, cuyo fin era recaudar fondos para el sostenimiento de los gastos de las obras de fábrica y culto de ambas iglesias. Todos los años el 25 de Noviembre se formaba una especie de ronda de cantadores acompañados de tambor (casi siempre destemplado) que al anochecer y por turno de barrios iban de casa en casa recogiendo la limosna y a cambio de ella cantaban coplas con estribillo a los dueños de las casas y sus hijos. En casas de alguna significación y en las de los pastores cantaban coplas alusivas al nacimiento de Jesús y a esto le llamaban Pastorela.

Algunos días iban recorriendo la zona diaria hasta que llegaba la noche buena y provistos de grandes cestas recogían de cada casa tortas, pasteles y otros objetos que eran para distribuirse entre los cantadores, pues la limosna en dinero la recogía un encargado de la Iglesia de la parroquia que siempre iba adelantándose a los cantadores del reynat.

El procedimiento era el siguiente: si había hijos pequeños en la casa suplicaban a los cantadores que les cantaran y al pedirles el nombre entrelazaban los nombres de los dueños con los de sus hijos, haciendo varias combinaciones para buscar el consonante.

Así, por ejemplo:
Yo li cante al tio Sento (el amo de casa)
yo li cante desde así
li cante pa Visantet (el hijo)
te cara de serafi.
Yo li cante al tio Sento
se lo digo muy formal.
Tambe li tinc de cantar
pa Chimet y Tereseta
pa sa mare y a Pascual
que una coca m'os darà
pera el dia de nadal.

de Gual
de Gual

Imatge del manuscrit on el mestre Rambla explica la tradició del Rei nat.

Silvio

A Carlos, Fran y Jesús por ser
escuchadores del Maestro



De vez en cuando me quedo quieto para reordenar lo caminado y volver a felicidades seguras, por ejemplo los lugares visitados, los miles de días pasados con D. Miguel, los amigos lejanos, los que están cerca o las canciones de Silvio Rodríguez, un lujo que nos damos los que de un modo u otro conocemos su obra. En mi juventud descubrí que la magia, el encantamiento y la poesía son premisas indispensables para una obra de arte. Así lo supe cuando escuche por primera vez una canción de Silvio, él tiene todas las cualidades y condiciones de un creador y esa rara virtud de considerar al oyente su igual, un interlocutor alerta y sensible, lo que permite al poeta y al músico crear con autenticidad.

¿Cómo puede uno describir la música de Silvio a alguien que jamás le ha escuchado? Hace pocos días me lo preguntaban en el foro de la Schola y no supe que decir. Hoy con algo más de luz les diría que algunas personas tienen el don de expresar a través de la música y la poesía los sentimientos más profundos, más sinceros y más bellos, de manera que son verdaderamente universales. Las cosas que hace Silvio están llenas de ese encanto. En mi viaje a Cuba le visité en su casa de La Habana, charlamos un par de tardes,

indudablemente su presencia me hizo ver que estaba con uno de los más grandes músicos y poetas universales. Después lo he visto en sus multitudinarios conciertos en España varias veces, el 8 de septiembre de este año le vimos en Barcelona un grupo de amigos de la Schola, yo prefiero verle solo con la guitarra, no le falta nada más. Haber convivido con la obra de Silvio hace inevitable que por la mente de uno siempre se cuele un acorde, una melodía o una palabra de las suyas.

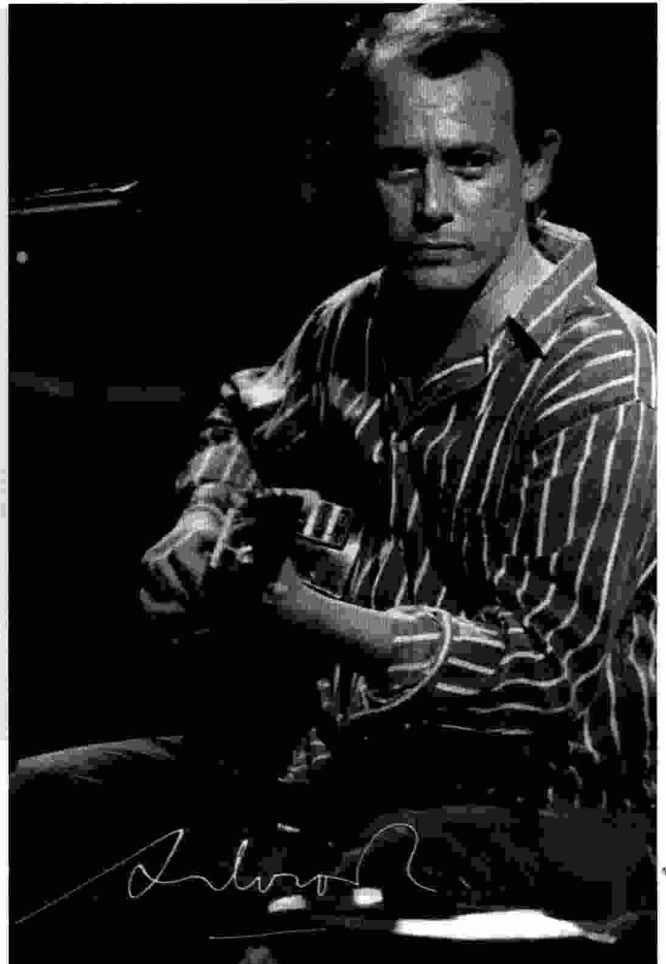
Notas Biográficas

Silvio Rodríguez Domínguez nació el 29 de noviembre de 1.946 en San Antonio de los Baños, provincia de La Habana, Cuba. En 1.961 fue alfabetizador en la campaña nacional y se hizo miliciano el 15 de abril de ese mismo año. Después terminó la secundaria básica, fue aprendiz y luego dibujante en el semanario Mella, hizo medio curso de artes plásticas en la Academia de San Alejandro, recibió algunas clases de piano y solfeo y pasó su servicio militar entre 1.964 y 1.967, donde comenzó a tocar la guitarra y a componer. A partir de 1.967 trabajó en la televisión, en la radio, en teatros, en

centros laborales y de estudios, en campos y ciudades, interpretando sus canciones. Fue uno de los trovadores jóvenes que fueron acogidos por la Casa de las Américas en 1.968, núcleo original del posterior movimiento de la Nueva Trova. En 1.969 fue fundador del Grupo de Experimentación Sonora del Instituto Cubano de Arte e Industria, donde estudió con Fred Smith, Leo Brouwer y Juan Elósegui.

En 1.976, cuando se producía la invasión de la Sudafrica del apartheid, pasó medio año en la República Popular de Angola recorriendo los frentes de defensa, cantando para el pueblo y los combatientes. Su trabajo le ha llevado a recorrer fundamentalmente América y Europa y ha realizado numerosos conciertos con asistencias de decenas de miles de personas. Ha escrito y grabado varios cientos de canciones y ha compuesto numerosa música para cine, teatro y danza. Tiene diversos discos de oro y platino en diferentes países de Hispanoamérica. En 1.985 en San Remo, Italia, le fue concedida a su obra el premio Luigi Tenco. Es ciudadano ilustre de varias ciudades de América Latina. En 1.995 es propuesto por García Márquez como jurado del Festival Cinematográfico de Cartagena de Indias, en Colombia, donde le fueron concedidas las llaves de la ciudad. En diferentes ocasiones ha sido invitado especial de los festivales de guitarra de Córdoba (España) y La Habana. En 1.998 fue nominado para el premio Príncipe de Asturias. En Cuba ha recibido múltiples condecoraciones. En 1.996 publicó el libro "Canciones del Mar", que recoge parte del trabajo que realizó a bordo de los pesqueros "Playa Girón" y "Océano Pacífico", entre 1.969 y 1.970, mientras navegaba por la costa occidental africana.

Sus canciones han sido grabadas por intérpretes de diferentes latitudes y sus textos traducidos a varios idiomas. Sobre su trabajo han sido editados varios libros y documentales. Se ha caracterizado por su participación en causas solidarias, entre las que recientemente podrían destacarse la composición y donación del tema "Escaramujo" para un disco de la UNICEF sobre los derechos del niño. Participa en muchos actos conmemorativos en todos los países de habla hispana. Silvio Rodríguez ha sido impulsor de la construcción de los estudios de grabaciones musicales "Abdala" y "Ojala", en La Habana y del "Eusebio Delfín" en la ciudad de Cienfuegos. Desde 1.993 es Diputado de la Asamblea Nacional de Poder Popular de la República de Cuba. En 1.997 fue nombrado "Artista UNESCO por la Paz".



Discografía

- Días y Flores, 1.975.
- Al Final de este viaje en la vida, 1.978.
- Rabo de Nube, 1.979.
- Unicornio, 1.980.
- Tríptico, I, II y III, 1.982.
- Causas y Azares I, II, 1.986 (con el grupo Afrocuba).
- Árboles, 1.987 (con Roy Brown y Afrocuba).
- Oh Melancolía I, II 1.988 (con Afrocuba)
- Silvio Rodríguez en Chile I, II, 1.990, (con Chucho Valdés y Irakere)
- Silvio, 1.992.
- Mano a Mano I y II (con Luis Eduardo Aute)
- Rodríguez, 1.994.
- Domínguez, 1.996.
- Descartes, 1.998.
- Mariposas, 1.999.
- Expedición, 2.002.
- Cita con Ángeles, 2003.

Parlem amb Juan Andrés Aguilar



Juan Andrés Aguilar amb Francisco García, Fran el bombardí, el dia de l'estrena de la seua obra al Concert de l'Assumpció.

-Fa fresqueta! -Juan Andrés Aguilar es frega les mans i arrufa les celles-. Es nota la diferència d'ací dalt a la part de Burjassot. Falten pocs minuts per al començament del Concert de l'Assumpció i finalment ha arribat. No les teniem totes perquè Aguilar, clarinetista, actuava a Burjassot i no sabia cert si arribaria a temps. L'esperem perquè és l'autor de Tema i variacions, una petita peça per a bombardí i banda simfònica que va escriure fa quatre anys per a un amic. -Miguel Blai, bombardinista de Montcada, em digué: "Xe, fes-me alguna obreta!". I, dit i fet, vaig seure al piano, m'isque el tema i comencí a treballar-la. És una peça amb una estructura molt clara que em vaig plantejar com un entreteniment, tant per a mí com per al solista. Quan li la vaig entregar, Miguel em va fer canviar algun passatge. Per exemple, la darrera variació era massa virtuosística per al bombardí i la faig simplificar.

Després d'acabar els estudis al Conservatori de València, Aguilar s'inicià en la composició -la peça que estrenem és el seu opus 3- i en la direcció de bandes, on és alumne de Lluís Sanjaime. A més d'escriure marxes de processó i pasdobles, ha compost altres obres, com un poema simfònic titulat Festes Majors.

- Coneixes Fran García, el nostre solista?

-No, no el conec.

Definitivament Aguilar és un fredolic, no ha parat de fregar-se les mans i, la veritat, no fa tan de fred!

-Ja el sentiràs. Té un so fantàstic.

-Ah sí? El bombardí és molt difícil de tocar bé, tècnicament és difícil, l'última variació és complicada.

-Sí, és impossible respirar!

-És cert, cal llevar notes per poder respirar.

-Bé, m'agradaria que us féreu una foto.

-D'acord!

Fran García interpreta l'obra meravellosament. Ompli la plaça de tendra sonoritat i la seua musicalitat em permet sentir el silenci del públic, un silenci que és respecte, gaudi, inclús admiració i que s'afegeix a la música donant-li un toc emotiu, especial.

Quan torna al seu faristol -molt a prop del meu-, els seus companys de corda el feliciten afectuosament i ens comenta: "Que agradable és tocar ací, s'ha de repetir!"

Acabat aquest Tema i variacions, i com és costum a les estrenes, el director mostra la partitura al públic i demana a l'autor d'alçar-se. Aguilar acudeix a l'escenari per compartir els aplaudiments amb Fran i Lluís Sanjaime.

CONVOCATÒRIA I BASES QUE REGEIXEN LA CONCESSIÓ DE SUBVENCIIONS A ENTITATS PRIVADES PER A PUBLICACIONS CULTURALS.

A fi de fomentar i recolzar la realització de publicacions culturals que siguin promogudes per entitats privades de caràcter cultural, la Diputació de Castelló, en sessió de la Junta de Govern de data 24 de febrer del 2004, ha aprovat la convocatòria per a la concessió de subvencions a entitats privades per a publicacions culturals en règim de concurrència competitiva que s'ajustaran a les següents Bases

PRIMERA. OBJECTE I BENEFICIARIS

1.1.-Podran beneficiar-se de les ajudes les Associacions i entitats privades de caràcter cultural amb domicili social a la província de Castelló que estiguen inscrites en el Registre d'entitats de caràcter cultural de la Diputació Provincial de Castelló, que editen durant el present any llibres, butlletins, revistes, guies informatives o publicacions semblants d'interès provincial, tant de caràcter periòdic com eventual i de contingut cultural.

1.2.-Queden exceptuats d'aquestes ajudes els programes de festes i d'actes culturals.

1.3.-No podran tindre la condició de beneficiaris les persones o entitats en els que concórrega alguna de les circumstàncies previstes en l'apartat 2 de l'article 13 de la Llei 38/2003, General de Subvencions.

SEGONA. PROCEDIMENT.

2.1.-La gestió dels expedients d'aquesta convocatòria es realitzarà per la Secció Cultura-Esports d'aquesta Diputació. (Òrgan instructor).

2.2.-Els criteris que es tindran en compte per a l'atorgament de la subvenció seran els següents:

- Interès social i cultural de la publicació.
- Coherència entre el programa presentat i el pressupost.
- Sector de la població a qui s'adreça la publicació.
- Àmbit de repercussió local, provincial, autonòmic o nacional.

2.3.-La quantia de la subvenció la concessió de la qual tindrà caràcter voluntari i eventual, no serà superior en cap cas al 50% del cost de l'activitat o programa.

L'import de les subvencions en cap cas podrà ser de tal quantia que, aïlladament o en concurrència amb altres subvencions, ajudes o recursos, supere el cost de l'activitat subvencionada. Excepcionalment, i a través de la Comissió de Valoració es procedirà al prorrateig, entre els beneficiaris de la subvenció, de l'import global màxim destinat a les subvencions.

2.4.-EL procediment d'atorgament de la subvenció es realitzarà en règim de concurrència competitiva, per mitjà de la comparació de les sol·licituds presentades, a fi d'establir-hi una prelación d'acord amb els criteris de valoració fixats en la base segona.

La subvenció es concedirà per l'òrgan competent previ dictamen de la Comissió de Cultura Esports, atenent a la quantia, i a proposta de la Comissió de Valoració integrada pels següents membres:

President: -El Diputat delegat de Cultura.

Vocals: -El Diputat delegat d'Espots o persona en qui delegue

-Un Tècnic d'Administració General

Secretari: -Cap de Negociat de Cultura.

L'expedient de concessió de subvencions contindrà l'informe de la Secció Cultura-Esports en què conste que de la informació que obra en el seu poder es desprén que els beneficiaris compleixen tots els requisits necessaris per accedir-hi.

Es podrà prescindir del tràmit d'audiència quan no figuren en procediment ni siguin tinguts en compte altres fets ni altres al·legacions i proves que les adduïdes pels interessats. La proposta de resolució definitiva, es notificarà als interessats que hagen estat proposats com a beneficiaris en la fase d'instrucció, perquè en el termini d'un mes comuniquen la seua acceptació. Una vegada aprovada la proposta de resolució definitiva, l'òrgan competent resoldrà el procediment de manera motivada, fent-hi constar, si és procedent, de manera expressa, la desestimació de la resta de les sol·licituds.

El termini màxim per resoldre i notificar la resolució del procediment no excedirà de sis mesos, computant-se a partir de la publicació de la convocatòria.

El venciment del termini màxim sense haver notificat la resolució legítima als interessats, permetrà entendre desestimada per silenci administratiu la sol·licitud de concessió de la subvenció.

Contra l'acord, que posa fi a la via administrativa, podrà interposar-se potestativament recurs de reposició davant de l'òrgan que l'ha dictat en el termini d'un mes comptat des de l'endemà al de la seua publicació o directament recurs contenciosoadministratiu davant de la sala contenciosoadministrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana en el termini de dos mesos comptats des del dia següent de la seua publicació, tot això de conformitat amb el que disposen els articles 116 i 117 de la Llei 30/1992 de 26 de novembre, modificada per Llei 4/1999 de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú i els articles 10,14,25 i 46 de la Llei 29/1998 de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció contenciosoadministrativa i sense perjudici que es pugui exercitar qualsevol altre recurs que s'estime procedent.

2.5.-La competència per a la concessió i denegació de subvencions de conformitat amb l'acord plenari de data 4 de juliol del 2003, correspondrà:

-Al President de la Diputació: quan la quantia no excedeixa de 30.051 euros.

-A la Comissió de Govern: Quan la quantia excedeixa de 30.051 euros i no sobrepassa 60.102 euros.

-Al Ple: quan la quantia excedeixa de 60.102 euros.

TERCERA. SOL·LICITUDS

3.1.-Les sol·licituds dels interessats hauran de presentar-se en el termini de dos mesos comptats des del dia següent al de la publicació de la convocatòria en el Butlletí Oficial de la Província.

3.2.-Les sol·licituds d'ajudes hauran de formalitzar-se segons el model que es proporcionarà en l'àrea de cultura de la Diputació Provincial de Castelló i en la nostra pàgina web www.dipcas.es, en l'apartat d'informació al ciutadà, cultura, que haurà d'omplir-se en tots els seus apartats, serà subscripció pel representant legal de l'entitat i s'acompanyarà de la següent documentació:

-Certificat del Secretari de l'entitat sobre l'acord adoptat de sol·licitar la subvenció i compromís d'incloure en el pressupost l'import del cost de l'activitat assumint-hi la part no subvencionada per la Diputació Provincial de Castelló

-Declaració degudament firmada pel representant de l'entitat de donar la corresponent publicitat sobre la col·laboració d'aquesta Diputació, així com de fer figurar en la publicació el logotip d'aquesta Institució Provincial.

-Fotocòpia targeta CIF de l'entitat i NIF del representant.

-Haurà de fer-se constar les subvencions que s'hagen sol·licitat amb el mateix fi a altres institucions i organismes, quedant obligat el sol·licitant a comunicar a l'òrgan que la concedeix l'obtenció d'altres subvencions, ajudes o recursos tan prompte com tinga coneixement d'elles i, en tot cas, amb anterioritat a la justificació de l'aplicació donada als fons percebuts.

-Declaració del representant de no estar somès en les causes previstes en l'apartat 2 de l'article 13 de la Llei 38/2003, General de Subvencions.

-Acreditació d'estar al corrent en el compliment de les seues obligacions tributàries i amb la Seguretat Social.

-Fitxa Identificadora del Tercer (que figura com annex 1 en les bases de la convocatòria) acreditativa del compte bancari on s'ha de realitzar l'ingrés.

-Havent d'indicar a més:

-Periodicitat de la publicació.

-Format

-Tirada

-Àmbit

-Data prevista de la publicació

-Número de dipòsit legal o acreditació d'haver estat sol·licitat.

Per a les publicacions de caràcter periòdic se sol·licitarà una única ajuda per a la totalitat dels números que vagen a editar-se durant el present any.

3.3.-La documentació requerida podrà presentar-se en el Registre General de la Diputació Provincial de Castelló de 8 a 14 hores, o bé s'enviarà per qualsevol dels procediments establerts en l'art.38.4 de la Llei de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú. Així mateix podrà presentar-se en les oficines d'assistència a municipis:

-Morella-C/ Sant Julià,52;12300 Morella

-Traiguera-C/Ampla,11;12330 Traiguera

-Benassal-Pl. Balasc, 21;12160 Benassal

-Onda-Pl. Espanya 20;12200 Onda

-Montanejos-Pl. Espanya 15;12448 Montanejos

-Sogorb-Romualdo Amigó, 6;12400 Sogorb

3.4.-Si la sol·licitud no reuneix els requisits establerts en la norma de la convocatòria, l'òrgan competent requerirà a l'interessat perquè l'esmene en el termini màxim i improrrogable de 10 dies, indicant-li que si no ho fera se'l tindrà per desistit de la seua sol·licitud, prèvia resolució que haurà de ser dictada, conforme a l'article 42 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú.

3.5.-Quan la subvenció tinga per objecte el finançament d'activitats a desenvolupar pel sol·licitant i l'import de la subvenció de la proposta de resolució provisional siga inferior al que figura en la sol·licitud presentada, es podrà instar del beneficiari, la reformulació de la seua sol·licitud per ajustar els compromisos i condicions a la subvenció atorgable.

Una vegada que la sol·licitud mereisca la conformitat de la Comissió de Valoració, es remetrà amb tot el que actua a l'òrgan competent perquè dicte la resolució.

En qualsevol cas, la reformulació de sol·licituds haurà de respectar l'objecte, condicions i finalitat de la subvenció, així com els criteris de valoració establerts respecte de les sol·licituds o peticions.

QUARTA. OBLIGACIONS DELS BENEFICIARIS

4.1.-Els beneficiaris de les subvencions estaran obligats a:

-Editar la publicació.

-Presentar 3 números de la publicació editada.

-Justificar davant de l'òrgan que la concedeix la realització de l'activitat i el compliment de la finalitat que determinen la concessió o gaudi de la subvenció.

-Sometre's a les actuacions de comprovació, a efectuar per l'òrgan que la concedeix i, aportant-hi quanta informació li siga requerida.

-Comunicar a l'òrgan que la concedeix l'obtenció d'altres subvencions que financen les activitats subvencionades, amb anterioritat a la justificació de l'aplicació donada als fons percebuts.

-Acreditar amb anterioritat a dictar-se la proposta de resolució de concessió que es troba al corrent en el compliment de les seues obligacions tributàries i amb la Seguretat Social, així com amb les seues obligacions fiscals. A tals efectes se sol·licitarà de la tresoreria provincial informe sobre els deutes pendents de la dita entitat amb la Diputació Provincial de Castelló

-Conservar els documents justificatius de l'aplicació dels fons rebuts.

-Donar l'adequada publicitat del caràcter públic del finançament de l'activitat objecte de la subvenció, fent figurar el logotip de la Diputació Provincial de Castelló.

-Comunicar qualsevol eventualitat en el desenvolupament de l'activitat que supose un canvi substancial en la planificació prevista.

CINQUENA. RESOLUCIÓ

5.1.-La resolució de la concessió de la subvenció comportarà el compromís de la despesa corresponent.

5.2.-El pagament de la subvenció es realitzarà prèvia justificació, pel beneficiari, de la realització de l'activitat, projecte o objectiu.

Es produirà la pèrdua del dret al cobrament total o parcial de la subvenció en el supòsit de falta de justificació.

SISENA. JUSTIFICACIÓ

6.1.-La justificació de la subvenció, es realitzarà conforme el model normalitzat de justificació de subvencions de la Diputació Provincial, que es facilitarà en l'àrea de cultura d'aquesta Diputació Provincial. A través d'aquest model pel Secretari de l'Entitat beneficiària, amb el Vist-i-plau del seu President, se certificaran les despeses realitzades pel desenvolupament de l'activitat o programa amb el seu detall, així com els ingressos que han permès el seu finançament.

6.2.-El model de justificació es troba en la pàgina web de la Diputació Provincial de Castelló: www.dipcas.es, en l'apartat d'informació al ciutadà, intervenció.

6.3.- Al referit model oficial hauran d'adjuntar-se factura, originals o còpies compulsades, per un import equivalent al de la subvenció concedida, i a resta de documents de valor probatori equivalent amb vàlides en el tràfic mercantil o amb eficàcia administrativa.

La Intervenció Provincial efectuarà la validació segellament dels justificatius de despesa formalitzada, fent-hi constar la següent inscripció: „El present document s'ha presentat a la Diputació Provincial de Castelló com a justificant de la subvenció concedida“.

6.4.-Les despeses justificades hauran d'ajustar-se als conceptes inclosos en el pressupost inicial. Les despeses certificades han de ser iguals o superiors al doble de la subvenció concedida. De no produir-se aquesta circumstància l'ajuda se veurà reduïda en la quantia que procedisca.

6.5.-Realitzada la justificació, una vegada comprovat el seu contingut i aprovat el reconeixement de l'obligació per part de l'òrgan provincial competent, el pagament de l'ajuda s'efectuarà per mitjà de transferència bancària.

6.6.-Per al cobrament de la subvenció hauran d'estar al dia de les seues obligacions fiscals amb la Diputació Provincial de Castelló, situació que determina d'ofici la pròpia Diputació a través de la Tresoreria. En cas d'existir deutes, podrà arbitrar-se el sistema de compensació per al pagament de lasubvenció.

A més hauran de presentar 3 exemplars de les publicacions subvencionades.

6.7.-La dita documentació haurà de presentar-se en el termini màxim de 2 mesos des de la finalització de l'activitat, excepte per a aquelles que finalitzen a partir del dia 22 de novembre del 2004, per a les que el termini de presentació de la justificació acabarà el dia 20 de gener del 2005. Si no es presenta la justificació dins del termini, per Resolució de Presidència s'iniciarà l'expedient d'anul·lació del corresponent compromís.

SETENA

7.1.-La publicació es limitarà al present exercici econòmic.

VUITENA

8.1.-El pressupost de la convocatòria ascendeix a la quantitat de SETZE MIL VUIT-CENTS VINT-I-VUIT EUROS (16.828,00 EUROS), a càrrec de la partida 45100.4710500, del pressupost de la Diputació de Castelló per a l'any 2004, RC núm. 11.724.

NOVENA

9. La Junta de Govern podrà acordar l'ampliació de la present dotació, si els crèdits pressupostaris habilitats així ho permeten. La dita actuació, en qualsevol cas, haurà de ser prèvia a la constitució de la Comissió de Valoració que haurà d'emetre proposta de resolució de la present convocatòria.

ANNEX I

Per mitjà de la present sol·licitem que l'import resultant de la subvenció concedida a aquesta entitat, les dades de la qual són les següents:

Òrgan que concedeix la subvenció:

Data de la Resolució:

Import:

Concepte:

Siga transferida al següent compte bancari:

Titular del compte:

CIF:

Banc o Caixa d'Estalvis:

(detall entitat i codi 4 dígits)

Sucursal:

(detall sucursal i codi 4 dígits)

DC:

(codi 2 dígits)

Número de compte:

(codi 10 dígits)

Diligència de conformitat de l'entitat bancària, per fer constar que aquestes dades coincideixen amb les existents en aquesta Oficina.

Firma i segell de l'Entitat. + El titular del compte ha de coincidir amb el tercer beneficiari de la subvenció. Data i firma (Entitat)

Castelló, a 24 de febrer del 2004.— EL PRESIDENT, Carlos Fabra Carreras.

— EL SECRETARI GENERAL, Manuel Marín Herrera C-2544-U